

Maffinernes Styrke, blev det beordret, at den tredje Fregat, den endnu paa Stabel staaende „Zylland“, hvis Hjel man var isærb med at lægge, skulde gøres noget længere og gives 100 Hestes Kraft mere end oprindelig bestemt. „Sjælland“ er 190 Fod lang imellem Perpendicularerne, 42 Fod bred og 21 Fod dyb i Rasten; den stifter agter 19 Fod og for 17 Fod 9 Tommer, medens Vimpelen vaier 173 Fod over Havfladen. Den er forsynet med Maffine paa 300 Hestes Kraft, forsyndiget af Mandslay Souds & Field ved Themsen; til Maffinen høre 4 Pampjæbler, 2 paa hver Side, med Fyrplads i Midten og i det Hele 12 Fyrsteder. Skruen er løs og til at løfte op gjennem en Brønd agter i Skibet, naar den ikke bruges; den hviler i en Kamme, som løstes op med, og det hele Apparat har en Vægt af 13,500 Pund. 3 Forbindelse med Maffinen er der et Destilleer-Apparat, til hvilket Dampene fra Kjedlerne ledes for at fortættes til først Vand, enten medens Skibet er under Damp, eller naar Fyringen standses efterat det har været under Damp; fra Destilleer-Apparatet ledes det første Vand ned i en Værnkasse i Forlasten, hvorfra det atter pompes op i Beholdnings-Kjedlerne eller direkte til Skibets Brug. 3 Kulrummene kan der tages Kul til omtrent 6 Etmaal, endstjændt Maffinen fortærer 10 til 11 Tønder i hver Time, Dampen er oppæ. Fregatten er armeret med 30 Skytter 30 Pd. Kanoner paa Batteriet og 12 (paa denne Rejse kun 8) af samme Kaliber paa øverste Deck. Den har en Fredsbemanding af 341 Mand, med Officerer, Underofficerer og Alt iberegnet, og er forsynet med ikke mindre end 8 Fartpær, nemlig en Barkas paa 34 Fod, en Travaille paa 30 Fod, 2 Sidefartpær paa 26 Fod hvert, 2 indenbords Fartpær paa 23 Fod, en 27 Fods Hvalbaad og en 17 Fods Højsøle.

Det er vistnok den vanskeligste Opgave, som i vor Tid stilles Constructøren, at bygge Skibe, som forene de Fordringer, man stiller saavel til Seilskibet som til Dampskibet; thi det Førstes Dimensioner svare slet ikke til det Sidstes, og hvad man vinder i den ene Retning, tabes som oftest i den anden. Vere nuværende Krigsskibe skulle være begge Dele, og da de, som betjene dem, tidligere have været vant til at fare med Seilskibe, ved hvis Bygning der kun var et enkelt Hensyn at tage, lyder der bestandigt Klage over de nye Skibes Mangel paa Seilevne og Ro i Søen. Hvorvidt disse Klager ere grundede eller ei, skulle vi ikke indlade os paa at bedømme her. „Sjælland“ gaar ud paa en Rejse, og naar den igjen kommer tilbage, vil den nok blive veiet, maalt og vraget; den er mere Seilskib end Dampskib, siger man, den kan udfolde 21,228 Kvadratfod Seilbug, medens vort største Linieskib, „Dannebrog“, ikke udfolder mere end 26,700 Kvadratfod; og saa har den kun 300 Hestes Kraft; lidt mindre Seil og lidt mere Hestkraft vilde man hellere have. Skibet vil maaffee vise sig urolig i Søen; det fører sit Batteri lavt, har kun 7½ Fod imellem Kanonerne, er kun armeret med Tredeepundingen osv. osv., disse Klager vilde nok lyde; men hvordan det end gaaer, saa vilde vi udtale det Dufte, at Fabrikmesteren maa gaae seirrig ud af Kampen, og at det nye Skib maa gøre ham Være. Saameget er vist, at til Skuffelse, til at vi se Klaget i fremmede Hænder, kunde vi neppe træffe et bedre Valg end „Sjælland“; naar Diet er blevet vant til de lange Strog, de spredte Reininger og lave Toppe, saa er „Sjælland“ et smukt Skib, og dertil er det, hvad man tilføjes kalder overordentlig smukt ubhøit: Kabyt, Messer, Officers-Lufasser, Trapper, Skytlighter. Alt er nyt, flumende og elegant — om det saa er den smukke Dvinde paa den spidse Forsævn, hvem man rigtignok vilde beklage, om hun nogenstunde uforvarende skulde komme i Krig. For Mandskabets Adspredelse og Lpmuntring er der sørget ved at medgive Fregatten en Musikbande paa 12 Mand, det vil sige: 12 unge Folk af den faste Stof, som høre til Skibets Besætning, ere oplærte til at spille i Corps paa blæsende Instrumenter, hvilket de gjøre overmaade godt og have et Repertoire paa ikke mindre end 100 Stykker, hvoriblandt den nyeste Musik, ja endog Prindsens Sang af „Drøghens i Underverdenen“.

Lørdag Morgen, den 27de October, heiste en dygtig og human Søofficer, Orlogscapitain Ipsen, sin Commandovimpel paa dette Skib, og alene han og hans slette Kæstcommenderende ere Borgen for, at en god Mand og Tønde vilde komme til at herse ombord paa det forestaaende Togt, og at Skibet, hvor det kommer hen, vil gjøre Flaget Være. Søndag laae Fregatten endnu ved Verftet, tilgængelig for Publitum, og Mandag lagde den ud i Reuden. Tirsdag Morgen foretog Flaadeinspektøren sin sædvanlige Inspection ombord og Onsdag var Skibet ude paa en Prøvetour i Sundet, hvilken saldt meget godt ud, idet Fregatten for Skruen alene opnaaede en Fart af næsten 10½ Mil i Bagten. Torsdag Morgen lettede den fra Rheden for at begynde sin Rejse; den er bestemt til et 7 à 8 Maaneders Togt, paa hvilket den først skal anløbe Portsmouth, derefter Cadix og Den Madeira, gaae over Atlanterhavet til Brasilien, hvor Rio Janeiro og Bahia anløbes, saa til Vestindien, nemlig til Barbados, Martinique, La Guayra, de dansk-vestindiske Øer, St. Domingo (Republikens Havn), Jamaica (Kingston) og Havana, derefter til Chesapeakebay i Nordamerika og endelig til Keyfiavil paa Island. Dog vil muligens efter Omstændighederne eet eller flere af disse Punkter blive forbigaaede.

Det lukkede Huus.

(Af Scans Dødt.)

(Stumning.)

Dagen, der var fassat til min og Helmines Forening, nærmede sig nu med stærke Strid. Min Fader havde bestemt, at det Huus, hvori jeg nu boer, og som han længe havde eiet, skulde tjene mig og hende til Bolig efter Brylluppet. Han havde ladet Alt indrette paa det Bedste og med den hjærligste Omhu paaføjet, at Intet maangede. De var jo seet det? Som det var dengang, saaledes staaer det endnu. Hjærlige Hænder havde bygget dette Tempel, hvori taknemmelige Hjærter skulde boe; men Guus Villie er urandsjægelig og vi hende ikke hans Veie. Alle de Meubler og Smaating, som havde været os kjære i vort Hjem, bleve sløttede derned, og da Alt var i Orden, indbød Fader os til at tage det i Besjyn. Albrig har jeg seet ham lykkeligere end paa den Dag ved at høre Helmines barnlige Udbrud af Glæde og Heirrykkelse ved Alt, hvad hun saae. Ikke et Dieblit slap hun hendes Haand, hun kyssede og klappede hende og tilfids dansede hun en Menuet med hende i den store Sal.

Ved min Hjemkomst erfarede jeg, at Mitmesteren var vendt tilbage, og jeg forsojede mig derfor strax med til ham. For ikke at opirre ham og derved forværrer Sagen dampede jeg den Forbittrelse, jeg nærede imod ham og trykkede endog saa den Haand, som han rakte mig.

„Hendes Høihed Prindsesse Louise har sendt mig til Dem, Herr Mitmester, for i hendes Naavn at afgjøre en Sag med Dem, som jeg vel ikke behøver at betegne nærmere“, sagde jeg, efter at have taget Plads.

„Nu!“ svarede han smilende. „Har hun givet Høj? Jeg antager nemlig, at De er kommen til mig for at handle om visse Papiers Pris. Det er sjældent man fanger en saadan Guldfisk, og De kan derfor ikke fortænke mig i, at jeg ikke saa let lader den slippe ud af Hænderne.“

Disse Ord og Tønen, hvori han talte, oprørte mig i den Grad, at jeg glemte mit Forsæt.

„Naar Tælen er om at jatte til Høie eller give Kjøb, som De udtrykker Dem, saa maa jeg gjøre Dem opmærksom paa, Herr Mitmester, at Touren er til Dem, efter som hun allerede har tilbageleveret Dem Deres Eiendom og nu venter det Samme af Dem.“

„I mine Breve findes ingen Statshemmeligheder“, svarede han med et haanligt Smil, „og jeg tvivler meget om, at Nogen kunde have Interesse af at læse dem.“

„Med Undtagelse af Deres Kone, Herr Mitmester“, svarede jeg.

Blusende rød af Forbittrelse sprang han op ved disse Ord; men han fattede sig strax og vedblev med et ironisk Smil: „Jeg har opdraget hende til et christeligt og taalmodigt Fruentimmer og øvet hende i Overbærelse med sin Mandssmaa Extravagancer, min huuslige Lykke vilde derfor neppe lide synderligt ved, at hun blev bekendt med disse Ugydelser.“

„Begræberne om Være og Skjændsel ere forffjellige, Herr Mitmester, ja, efter hvad jeg mærker, endog saa langt forffjelligere end jeg nogenstunde har kunnet forestille mig. Jeg frygter imidlertid ikke, at en fortjat Underholdning med Dem om denne Gjenstand vilde forspire mine Begreber; men jeg er vis paa, at den vil oversfige min Taalmodighed. De har af Hendes Høihed forlangt en saa betydelig Sum for visse Papiers Ublevering, at selv den stamløseste Jøde vilde rødme derved, og jeg maa derfor antage, da De iverigt har viist Dem som en dygtig Handelsmand, at De har stillet Prisen saaledes for at have Noget at slaae af paa.“

„De er altsaa udnævnt til Hendes Høiheds Ridder og Commissionair, Herr Greve, og skal formodentlig indtage min fratraadte Post. Nu, jeg gratulerer Dem og jeg lyf snifter ogsaa Frosten de Veer, med hvis Indvilligelse denne Forfremmelse formodentlig er foregaaet. Hvad Prisen imidlertid angaaer, da er den fast; thi jeg er i saa Henseende ligesaa lidt Handelsmand, som jeg er Jøde nok til at lade mig fornærme af en Dreng!“ Ved disse Ord havde Mitmesteren reist sig og traadte mig imøde med en usoframmet, udfordrende Mine.

„Men De er æreløs og lav nok til at fornærme en Dame, hvis rene, uskyldige Væsen vilde besmittes alene ved en Tanke af Dem!“ raabte jeg, bragt til det Yderste. „De er ond og hjærløs nok til at forraade et Væsen, der har offeret Dem sin Kjærlighed og Være og De er seig og stamløs nok til at brønte derned i den Tanke, at hun er vaabentløs. Lad høre“, vedblev jeg ude af mig selv, „for hvilken Pris vil De sælge Dem til Verdens Spot og Foragt?“

Istedetfor at bryde ud i den frygteligste Vrede, som jeg vel kunde have ventet, forblev han kold og rolig.

„Er det nu nok?“ sagde han haanligt. „Har De forsøgt Deres Hauekyllingestemme til det Yderste? Nu vel, saa lad mig sige Dem, at De kun passer slet til Underhandler og Diplomat, samt at Deres Herr Fader har handlet meget klogt ved at give Dem en Ploug i Haanden. Med Hendes Høihed skal jeg selv blive færdig“, vedblev han, „og med Dem ogsaa haaber jeg; thi Deres Vinger trænge betydeligt til at strækkes. Er De nu ligesaa dygtig i Gjærning som i Ord, saa mødes vi paa Tirsdag paa Pistoler. Stedet kunne vore Secundanter aftale.“

Da jeg havde forladt ham og ude i det Friie kom lidt til mig selv igjen, ærgrede og flammede jeg mig over, paa Grund af min Hidsighed, ikke at have udbrettet Noget for Prindsessen, da jeg maatte sige mig selv, at han ikke havde havt

faa ganske Uret i hvad han sagde med Hensyn til min diplomatistiske Dygtighed. Dog glædede jeg mig ved Tanken om, at det muligen kunde lykkes mig at straffe ham. Iøvrigt indsaae jeg, at han ikke uden Grund saa hastigt havde valgt Tiden til Duellen, det var nemlig Dagen efter min Bryllupsdag.

Lys og deilig stod Solen op paa min Høitidsdag, og dens første Straaler bleve hjælede af Kloffernes Rimen fra den nære Sognekirke. Den høitidelige, dybe Glæde, der gjennemstrømmede mig, affeilede sig for mit Blik i alle Gjenstande og det var for mig som om hele Naturen havde isjort sig et nyt og skinnende Klædemon, som om Alt breete min unævnelige Fryd over den Lykke, Gud havde velsignet mig med.

Min Faders Ansigt var som forklaret, over hans hele Væsen var udbredt en mild, hjærlig Tilfredshed og hvert Dieblit traadte Taarerne ham i Linene — dog jeg formaar ikke at beskrive denne Lyse, glæderige Dag, der stedte i mit lange, mørke Liv har været det siraalende Høypunkt, hvorpaa mit Blik har hvilet og som aldrig har mistet sin Glæde, selv ikke nu, da Alderen har sløvet min Sands og søvelfet Hjælselen i mit Bryst.

Dagen efter var der stor Jrofofi hos min Fader og derafra sludde vi efter Bestemmelsen begive os til vort nye Hjem.

Til den for Duellen bestemte Tid forlod jeg under et ubetydeligt Paaskud Helmine, for atter, som jeg haabede til Gud, at jamles med hende hos Fader. Det var en frygtelig Gang. Mit Hjerte skævede og mit Bryst kugede sig sammen ved Tanken om, hvad der forestod. Ak, jeg havde været saa lykkelig; jeg var bunden til livet med de stærkeste Bænder og det sorteude for mit Blik ved Tanken om, at jeg mulig snart skulde forlade det. Paa Pladsen, det var en aaben Plet hjit ovre i Skoven, vare Mitmesteren og Secundanterne allerede forjamlende. En kort Tid gif hen, idet disse forsøgte at mægle forlig imellem os; da dette imidlertid var frugtesløst, stillede vi os op. Mitmesteren havde det første Skud. I det Dieblit han løstede sit Vaaben og tog Sigte, hørte jeg en Væsen i Luftene bag ved mig ledsaget af et dampet Skrig. Uviltkaarlig vendte jeg mig om, idetsamme gif Skudet af og — Helmine sank truffen af Kuglen om i mine Arme. Varmen, Forjærdelsen, hvad der blev foretaget, og hvortledes vi kom hjem til min Faders Gaard, ak, Alt dette veed jeg Intet om! Som indhyllet i en mørk, tung Taage staaer det Hele for min Sjæl. Jeg saae Kægerne komme og gaae, jeg saae min Faders fortvivlede taarefulde Blik, jeg hørte min Tantes Graad og Suf, inedsamme jeg i flum Fortvivlelse tilbragte Nætter og Dage ved hendes Veie.

Af min Fader erfarede jeg, at en ung Lieutenant, som var mig meget hengiven, havde, trods al vor Forsigtighed, erfaret Alt. I den Overbeviisning, at Mitmesteren var en Duellant af Profession, var hin, i sin Angst for mig, itet hjem, for at Fader kunde afværge Ulykken. Helmine havde hørt Officerens Beretning og for det kunde forebygges, var hun itet bort.

En kort, kvafuld Tid var nu hengaaet, som hun for største Deelen tilbragte uden Værdighed. En stille Sommernat stod jeg udmattet og udvaaget ved det aabne Vindue i et Sideværelse for at affjole mit brændende Hoved i den friske Luft. I Aften farvedes Himlen violet af den opgaaende Sol, og Morgenwinden legede med Trærnes Toppe og rystede Duggen af deres Blade. Alt aandede Fred, Alt stod saa høitideligt og taust i den graa, dæmrende Morgenslut; kun i mit Bryst rasede Smerten og mine Dine sløde over af dens bitre Taarer.

En Haand berørte let min Skulder, det var min Tante. „Helmine sover“, sagde hun, tørende sine Dine, „maaffee vil Gud vende Alt til det Bedre“. Jeg trykkede hendes Haand og gif ind i Sovestammeret.

Jeg boiede mig over min Kones blege Ansigt og sad i lang Tid henskunken i Vestuelsen af de uskyldige, blide Træl. Endelig slog hun Linene op og rakte mig Haanden. „Ak, Holger!“ sagde hun. „Jeg sov saa trygt og min Drøm var ventlig og blid. Ved Din Side vandrede jeg om i Havens Gauge; jeg følte mig sund og let som før og Smerten var vegen fra mit Bryst.“

„Og hvordan har Du det nu?“ spurgte jeg.

„Bedre end jeg længe har havt det; og jeg tror, at jeg snart vilde komme mig, naar jeg kun ikke var saa ubefrævelig mat. Ak!“ vedblev hun efter et Dieblit at have ligget med sukede Dine. „Forlad mig ikke, hold min Haand endnu fastere. Det er som svimlede Alt for mit Blik. Løft mit Hoved lidt iverit og sluf saa Væsen, jeg kan ikke taale den frygtelige Glæde.“ Jeg hævede hende fra Leiet og hun hvilede sit Hoved mod min Skulder.

„Nu er det godt“, hvistede hun, „nu har jeg Fred . . .“ Hendes Hoved sank tilbage, en sagte Zittren gif igjennem hende, og jeg stod alene med hendes affjelede Legeme i mine Arme.

Lad mig fortie, hvad der nu fulgte, lad mig tie om den vilde Fortvivlelse, om den Sorg og Jammer, hvorfor jeg og vi Alle vare et Bytte; thi endnu saa gammel som jeg er, endnu i dette Dieblit, da jeg, mat og sløv for Livet, fortæller dette, endnu i dette Dieblit krymper mit Hjerte sig sammen ved Tanken om hine Dage.

En Nat forlod jeg urolig og forvirret mit søvnløse Leie. Jeg vandrede igjennem Haven over Marken og ind i den mørke, dybe Skov. Den frygteligste Angst, Uro og Fortvivlelse kæmpede i mit Bryst. Jeg sølte mørke, skrællende Tan-